

PROLOOG

Voldaan liep Filippa met de laatste vuilniszak in haar goede hand naar beneden. Het had een aantal maanden geduurd, maar eindelijk was ze begonnen met het opruimen van haar oma's slaapkamer. Onder haar gebroken arm hield ze de map met kerstliederen geklemd die ze tussen de chique feestjurken had gevonden.

Buiten was het ongekend warm voor de tijd van het jaar, dus zocht ze een plekje op de bank die in de schaduw van de bloeiende sering stond. De dokter had gezegd dat afleiding de beste remedie was tegen irritatie en jeuk, dus besloot ze zich nog eens te verdiepen in de teksten die veelal over koude winternachten gingen en beelden opriepen van sneeuw, engelen en versierde kerstbomen. Misschien dat ze het daardoor wat koeler kreeg en de neiging om een breinaald onder het gips te steken, kon onderdrukken.

Het werkte. Ze ging zo op in haar herinneringen aan de uren die ze zingend met haar oma had doorgebracht, dat ze in eerste instantie de telefoon helemaal niet hoorde overgaan. Gauw legde ze de partituur van het *Weihnachtsoratorium* opzij en rende naar binnen. Ongetwijfeld zou het Jeroen zijn die haar belde om te vragen of ze zin had met hem naar het strand te gaan. Nieuwsgierig vroeg ze zich af hoe hij zou reageren op het feit dat ze de knoop had doorgehakt en haar ontslag had ingediend.

‘Pip?’ Jeroens stem klonk zo zacht dat ze hem amper kon verstaan. ‘Het is weer eens zo ver, ik heb je nodig. Ik weet niet hoe ik boven moet komen.’

‘Ik kom eraan.’ Hun jarenlange vriendschap was onvoorwaardelijk en buitengewoon hecht en veel woorden hadden ze nooit nodig gehad. Filippa gooide wat spullen in haar tas, waarna ze de deur achter zich dichttrok en in een mum van tijd de paar honderd meter tussen hun beide huizen overbrugde.

Ze trof haar vriend in de gang aan, half zittend, half liggend op de onderste tree, zijn onwillige, stijve, slechte been voor zich uitgestrekt.

‘Kom maar, ik hou je vast.’ Met haar hulp lukte het Jeroen op te staan en zwijgend strompelden ze naar boven, waar Filippa hem hielp met uitkleden en zijn speciale kussen klaarlegde. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze zodra hij, gezeten op het randje van zijn bed, een glas water aanpakte om de zware pijnstillers weg te spoelen.

‘Gevallen met de fiets. Gewoon stom. Klotebeen.’ Met een diepe zucht liet Jeroen zich achterover op het bed zakken. ‘Het is altijd hetzelfde liedje.’

‘Waar doet het ’t meeste pijn?’

‘Alles aan de rechterkant.’

‘Draai je voorzichtig om, dan zal ik je been en rug zo goed mogelijk masseren. Als de Tramadol begint te werken, val je misschien wel in slaap.’ Voorzichtig liet Filippa haar vingers over zijn gehavende lichaam glijden, de oude littekens, de verse beurse plekken van vandaag. ‘Probeer je te ontspannen, ik blijf hier net zolang tot je je weer beter voelt.’

Gelukkig doezelde Jeroen dankzij de medicatie en haar massage langzaam weg, dus dekte ze hem toe, trok een stoel bij en begon door het boek te bladeren dat ze hem voor zijn verjaardag cadeau had gedaan. Het zou nog wel een tijdje duren voor haar vriend weer wakker werd en een strandwandeling zat er voor vandaag duidelijk niet meer in. Ook het nieuwtje moest nog maar even wachten. Dat gaf allemaal niet. De tekst op de ansichtkaart die als boekenlegger diende, gaf exact de verhouding tussen hen weer:

*Een vriend is iemand die je verleden begrijpt,
In je toekomst gelooft,
En je nu accepteert zoals je bent.*

Tussen haar en Jeroen was het precies zo.

Karlijn nam een hap van haar boterham, wiste het zweet van haar voorhoofd en boog zich voor de laatste keer over de motor van haar oude Kever. Het was haar eigen schuld: ze had het beestje de laatste maanden verwaarloosd en daardoor kreeg haar auto uiteindelijk kuren. Vandaar dat ze nu op een bloedhete, nagenoeg verlaten parkeerplaats met haar hoofd onder de motorkap de remleidingen stond te repareren.

Net vóór ze de klep liet zakken, kwam een klassiek Volkswagenbusje het plein opgereden. Opgelucht nam ze een paar slokken uit haar waterfles en kamde met haar vingers de vochtige, korte blonde krullen uit haar gezicht. Dat was nog eens een onverwacht mazzeltje. Verlekerd keek ze naar de oranje T2 die ongeveer uit hetzelfde bouwjaar als haar Kever stamde en er van buiten nog beter onderhouden uitzag dan

die van haar. Deze Oldtimer-liefhebber was ongetwijfeld bereid haar te helpen.

Gauw zette ze de gereedschapskist op de achterbank en kordaat stapte ze op het busje af, vluchtig haar kleren gladstrijkend. Door de open raampjes kwam klassieke muziek naar buiten gezweefd en Karlijn hield haar pas in om te kunnen horen wat het was. De chauffeur zat met gesloten ogen achterover geleund te luisteren, terwijl zijn vingers op het stuur met de maat mee tokkelden. Hoewel ze de cd zelf ook had en het muziekstuk meteen herkende, kon ze even niet op de titel komen.

‘Hallo daar,’ groette ze zacht. Op het moment dat hij zijn ogen opende en haar verstoord aankeek, schoot de titel haar te binnen. ‘Adagio,’ zei ze hardop. Natuurlijk, dat was het.

‘Wat?’

Ze wees met haar vinger naar de radio: ‘*Concerto de Aranjuez. Adagio*. Ik herkende het.’ Hij draaide het volume zachter. ‘Eén van mijn lievelingsstukken,’ liet ze hem ongevraagd weten.

‘Ah ja, het is opzwevend en kalmerend tegelijk. Ik vind het ook prachtig.’ De man was niet veel ouder dan zij, begin dertig misschien, en zag er uit of hij net een lange vakantie op een tropisch eiland achter de rug had. Zijn blauwe ogen hadden de kleur van smurfenijs.

‘Mooi busje,’ complimenteerde ze hem, zich verwonderd afvragend waarom een man het nodig vond gekleurde contactlenzen te dragen. ‘Echt heel mooi. Zeg, ik heb een vraag. Wil jij me helpen met mijn auto? Ik heb hem, denk ik, wel weer in orde, maar als jij even start, kan ik kijken of de remmen het weer naar behoren doen.’ Al pratende probeerde ze een blik op het interieur te werpen. De man achter het stuur bekeek haar gezicht uitvoerig, maar Karlijn zelf had veel meer belangstelling voor de oldtimer dan voor hem.

‘Ik heb zo meteen een belangrijke afspraak,’ antwoordde hij aarzelend. ‘Als ik er dan uitzie zoals jij, kan ik het wel schudden.’ Hij zette de muziek uit en reikte naar een tas naast zich op de rijdersstoel.

‘Prima.’ Haar irritatie verbijtend, draaide ze zich van hem af. Zijn duidelijke gebrek aan enthousiasme was een tegenvaller, blijkbaar was hij toch geen echte liefhebber. Of, wat aannemelijker was, deze T2 was niet van hem. Als je in een klassieker reed, dan hielp je elkaar namelijk zonder te mopperen, door dik en dun, in weer en wind. En je sprak je bewondering voor de auto van die ander uit, dat hoorde gewoon zo. ‘Je hoeft eigenlijk alleen te starten, maar weet je, laat maar

zitten. Ik vraag wel iemand anders, geen probleem.’ Teleurgesteld liep ze terug naar haar eigen Kever.

Het portier van zijn busje ging krakend open. ‘Wacht even!’ Bij haar auto floot hij bewonderend. ‘Wow!’

Aha, hij wist dus toch hoe het hoorde. ‘Uit 1981 en zelf onderhouden,’ reageerde ze verheugd.

‘Kijk aan, hetzelfde bouwjaar als de mijne, dus dan moet het wel goed zitten. Wat moet ik doen? Ik heb nog een paar minuten.’

‘Ik hoop dat je er in past.’ De man was lang en goedgebouwd en ondanks de hitte zag hij er opmerkelijk koel uit. Haar ogen gleden vluchtig over zijn smetteloze witte overhemd en zijn dure Vanguard zomerpijkerbroek. Over zijn arm hing een linnen colbertje. Met toegeknepen ogen keek ze toe hoe hij de duur uitzierende, leren tas neerzette, zijn jasje op het dak legde en zich moeizaam naar binnen wurmde. ‘De stoel kan helaas niet verder naar achteren, dus misschien is het beter dat we het omdraaien,’ stelde ze voor, ‘dan rem ik en moet jij kijken of...’

‘Nee! Ik rem wel, ik heb helemaal geen verstand van auto’s. Die van mij kan ik starten en besturen, en daarmee hebben we het wel zo’n beetje gehad. Ik kan nog niet eens het oliepeil controleren.’ Zijn hoofd raakte het plafond, hij drukte de koppeling in en draaide de contactsleutel om. ‘Als er wat mee is, breng ik het beestje gewoon naar de garage. Of ik bel de wegwacht.’

Karlijn liep naar de achterkant van haar Kever en gaf de man opdracht het rempedaal in te drukken. ‘Remmen en loslaten, alsjeblieft. Nog een keer, ga door! Wil je de handrem aantrekken?’ Tevreden liet ze de klep dichtvallen. ‘Ben je soms bang om je handen vies te maken?’

Hij grinnikte. ‘Banger dan jij in ieder geval. Ik maak de wereld een stuk veiliger door dat soort zaken uit te besteden. Het kost een paar centen, maar dat heb ik er wel voor over.’

‘Snob,’ mompelde ze voor zich heen.

‘Dat hoorde ik.’ Nog steeds grinnikend strekte hij zijn lange benen uit naar het asfalt.

‘Nou, dat viel best wel mee, hè?’ Haar ogen bleven rusten op zijn afschuwelijke puntschoenen. ‘Je hebt volgens mij geen zichtbare schade opgelopen.’

Het oogverblindende aura dat om hem heen hing, vertelde haar genoeg: deze man verdiende zijn geld door met zijn fraaie uiterlijk te

pronken. Modellenwerk dus. Hij maakte geen aanstalten weg te lopen, maar bleef in een, op het oog nonchalante, maar uitermate professionele pose tegen haar auto aanleunen. Dat bedoelde ze.

‘Rijdt ie lekker, je T2?’ vroeg ze, in een poging haar aandacht op wat belangrijkers te richten.

‘Je moet er niet honderddertig mee op de snelweg willen rijden, maar hij brengt me trouw waar ik wezen moet. Ik hoef al die moderne snuffjes niet. Een beetje herrie maakt ie echter wel, de laatste tijd.’

Dat komt omdat je een gaatje in je uitlaat hebt, wilde ze zeggen. ‘Je bent wel een beauty,’ merkte ze in plaats daarvan op.

‘Dank je.’ Zijn glimlach bezorgde haar acuut een droge mond.

‘Je hebt een beauty, bedoel ik. Je T2, natuurlijk.’ Shit, dit kwam niet meer goed. ‘Je auto is prachtig, strak in de lak en zo. Ik moet gaan.’ Gegeneerd schraapte ze haar keel. ‘Mijn pauze zit er op, er zijn mensen die moeten werken voor hun geld, dus bedankt voor je hulp en succes bij je castingbureau.’

‘Castingbureau?’ Zijn lach galmde over de verlaten parkeerplaats.

Zo heette dat toch? Om hem te laten weten dat ze niet achterlijk was, verduidelijkte ze nog eens: ‘Casting, modellenwerk, fotoshoots, fashion, catwalk, glossy tijdschriften?’

Toen hij haar na die extra uitleg bleef uitlachen, draaide ze zich om en op haar teenslippers haastte ze zich naar de achteringang van de bibliotheek. Het gevoel dat ze met een aardige vent te maken had, verdween als sneeuw voor de zon. Het was gewoon een akelig, zelfingenomen mannetje. Bovendien leek het wel of hij achter haar aankwam, dus zette ze nog een tandje bij, terwijl ze hem hoorde snuiven en hikken van pret. Woest rukte ze de nooddeur open en eindelijk hield hij zijn pas in, zodat ze aan hem kon ontsnappen.

‘Later!’ riep hij haar amicaal toe.

Karlijn draaide zich nog eens om. Hij grijnsde en stak zijn hand op in een groet. Mateloos geïrriteerd door de arrogante blik in zijn ogen, wilde ze het liefst haar met olie besmeurde middelvinger naar hem opsteken, maar ze hield zich in. In plaats daarvan keek ze hem zo vernietigend mogelijk aan. ‘Later? Me hoela.’

Anne zat bij voorkeur op de oranje stoel aan de kopse kant van de leestafel. Vanuit die strategische positie kon ze niet alleen de bibliotheekmedewerkers bestuderen, of kijken naar de mensen die hun boe-

ken kwamen inleveren, maar ook nog eens een blik werpen op de voorbijgangers die de bibliotheek passeerden op weg naar het winkelcentrum. Die stoel was haar geheime virtuele oplaadpunt. Anne sprak nooit iemand en toch had ze het gevoel dat ze even onder de mensen was en haar innerlijke batterij van nieuwe energie kon voorzien.

Vandaag was ze zo ongeveer de enige bezoeker, zag ze bij binnenkomst en haar plekje was dus vrij.

Het luik waar haar geleende boek doorheen moest, ging niet open. Ze probeerde het nog een keer maar zonder resultaat.

‘Het systeem is helaas buiten werking.’ Anne draaide zich om. Achter haar stond een van de medewerksters die ze hier regelmatig zag rondlopen. Ze wees naar een grote houten kar op wielen. ‘Je mag je materialen daar wel op zetten, dan komt het evengoed in orde. Zijn ze niet over tijd?’

Karlijn Visser, zag Anne op haar badge, had opvallend vieze nagels voor iemand die in een openbare leeszaal werkte. Ze schudde ontkenkend haar hoofd en klemde het boek tegen haar borst alsof ze er eigenlijk geen afstand van wilde doen.

‘Leuke verhalenbundel, hè?’ Een vettige vinger tikte op de cover. ‘*Avonturen in de Oceaan*. Dat verhaal over het lantaarnvisje vond ik zo aandoenlijk.’

‘Dat heb ik toevallig vandaag voorgelezen.’ Verlegen frunnikte Anne aan haar jurk. Onbedoeld vestigde ze daarmee de aandacht op het feit dat ze op deze bloedhete dag lange mouwen droeg. Gauw liet ze haar arm langs haar lichaam vallen.

‘Wat leuk! Waar? In een andere bibliotheek?’

Karlijn zat kennelijk verlegen om een praatje en Anne likte nerveus over haar droge lippen. ‘Op mijn zoons school, buiten op het plein, tijdens de jaarlijkse voorleespicknick.’

Tot haar verwondering was het een succes geweest. De leerkracht was naderhand naar haar toegekomen en had gezegd dat haar klas het hele jaar nog niet zo stil was geweest als tijdens haar verhaal. In één adem had de juf vervolgens voorgesteld dat Anne na de zomervakantie lid zou worden van het voorleesteam. ‘Kom op Anne, doe het. Ik vind het echt wat voor jou en zo heel veel tijd gaat er nou ook weer niet inzitten. Je zoon zit niet voor niets op een literaire school, we moeten allemaal ons steentje bijdragen.’

Als Chris er achter kwam, zou hij er moeilijk over doen. Heel moeilijk. Toch had ze met een grimas die voor een glimlach moest door-

gaan geknikt en tot haar eigen ontsteltenis iets uitgebracht dat leek op: ‘Oké, prima. Leuk.’ En daar achteraan: ‘Graag.’

‘Doe je wel vaker iets dergelijks? Voorlezen?’ Karlijns stem bracht haar terug naar de realiteit. Ze liep voor Anne uit en begon de ingeleverde boeken op de kar te sorteren.

‘Nooit. Dit was voor het eerst sinds vier jaar.’ Anne kuchte. Een gesprekje voeren ging haar tegenwoordig niet zo makkelijk af. Dat ze zich had laten overhalen tot een bijdrage aan de jaarlijkse picknick was al een uitzonderlijke actie geweest, die alleen had kunnen plaatsvinden omdat Chris voor zijn werk in Tsjechië zat. ‘Milan, mijn zoon, was zo blij en trots.’ Haar lippen maakten een beweging die wat weg had van een lachje.

‘Karlijn!’ Een man van een jaar of veertig met een grote bril op zijn forse neus stak zijn hoofd om de hoek van de leeszaal. ‘Ik zit in een interessant sollicitatiegesprek, kun jij koffie en thee voor ons regelen? We zitten boven.’

‘Ik kom er zo aan.’ Zonder dat haar baas het zag, rolde Karlijn demonstratief met haar ogen. ‘Ik hoop dat het niks wordt met die sollicitant,’ fluisterde ze, ‘het is een gladjakker. Die wil ik niet als mijn nieuwe chef.’

Giechelend liep Anne naar de oranje stoel. Vanaf daar zag ze even later Karlijn met een dienblad vol rammelende kopjes de trap op lopen. Ze zou zichzelf precies een kwartier de tijd gunnen om te dromen. Dat moest genoeg zijn voor vandaag. Ze had immers al de leukste ochtend sinds jaren achter de rug. Zojuist had ze gegiecheld als een jong meisje, hoe lang was dat al niet geleden? Anne liet haar hoofd op haar armen rusten en sloot haar ogen. Vijftien zalige minuten.

In afwachting van zijn dochters thuiskomst slenterde Joshua door de tuin, waar hij zijn fruitbomen aan een oppervlakkige inspectie onderwierp. Zijn tuinman onderhield het gazon, de boomgaard en bloeiende perken uitstekend en vandaag rook het naar vers gemaaid gras en naderende zomer.

Goddank was het weer zijn week.

De constructie zoals hij die met zijn vrouw Esmee had afgesproken, was voor zijn negenjarige dochter absoluut de meest ideale oplossing, maar zelf raakte hij nog steeds niet aan de nieuwe situatie gewend. Het geluk dat hij voelde in de week die hij thuis bij Yfke woonde, woog

helaas niet op tegen de ellende van het popperige vakantiehuisje waar hij de andere dagen doorbracht.

Het uitzicht vanuit zijn tuin op de begroeide Schoorlse duinen die oplichtten in de late middagzon was adembenemend en hij genoot in stilte van al het moois dat hem omringde.

‘Pappie!’

Daar was ze, zijn oogappeltje.

Yfke gooide haar ballettas op de grond en rende naar hem toe. Hij spreidde zijn armen, tilde zijn dochter op en hield haar stevig vast, terwijl ze zijn gezicht met talloze kusjes overlaadde.

‘Dag pop.’ Ontroerd door haar spontane blijk van affectie, stopte hij zijn neus in haar naar Zwitsal geurende, donkere haar. Het duurde wel even voor ze uitgeknuffeld waren, maar uiteindelijk zette hij haar op de grond, zodat hij zijn ouders kon begroeten. Luisterend naar zijn dochter die op haar unieke manier kletste over school en dansles, liep hij met haar naar de keuken waar hij een dienblad met wat zoutjes, een kan limonade en een karaf wijn klaarmaakte.

‘Ik zal het zomerhuisje komende week laten schoonmaken,’ begon zijn moeder het gesprek, ‘dan is het fris als je er volgende week weer intrekt.’

‘Ik zal blij zijn als het straks vakantie is en we een paar weken samen naar Frankrijk kunnen.’ Joshua liet de wijn in zijn glas ronddraaien. ‘Ik heb geen idee wat Esmee voor vakantieplannen heeft, maar ik ga lekker met Yfke naar Giverny.’

‘Jongen, we moeten het over de periode ná de vakantie hebben.’ Zijn moeder zweeg, blijkbaar zoekend naar de juiste woorden. Joshua keek op bij de ernst in haar stem. ‘Je vader en ik kunnen het niet meer opbrengen om Yfke iedere dag uit school te halen en met haar naar zwemles, logopedie, fysiotherapie en de dansschool te gaan, dus je moet met Esmee overleggen over een hulp in huis die haar voortaan na schooltijd kan opvangen.’ Ze legde haar hand op Joshua’s arm om haar woorden te verzachten. ‘We zijn dol op Yfke en als het nodig is, springen we natuurlijk bij, maar vijf dagen per week wordt ons te gortig.’

Joshua’s keel kneep samen, dit moment had hij gevreesd, vooral voor zijn dochter, die de laatste maanden al zoveel veranderingen te verduren had gehad. ‘Het is geweldig wat jullie voor ons gedaan hebben het afgelopen half jaar, dat is werkelijk met geen pen te beschrijven.’ Hij slikte. ‘We kunnen voor haar professionele hulp inschakelen,

dus ik ga er achteraan.’

Yfke kwam met een ijsje in haar hand het terras oplopen, klom op zijn schoot en sloeg haar armpjes om hem heen. Hij drukte een kus op haar kruin en deed zijn ogen dicht om het gevoel van wanhoop dat hem becroop te onderdrukken. Het werd hoog tijd dat Esmee weer thuiskwam.

‘Ik ga het regelen,’ zei hij zacht, ‘echt waar. Het komt goed.’
